

JOHTAJA PUOLUSTAA AINA LAUMAANSA

Meille kävi ikävä välikohtaus keväällä 2008. Olimme kevättalvella lenkillä myöhään illalla isossa metsässä. Kuljimme metsässä lumipolkua pitkin otsavalon turvin ja olimme lähestymässä omaa autoa. Näimme jo kaukaa, että tiellä juoksutetaan isoja koiria autolla. Yhtäkkiä yksi koirista, kaukasianpaimenkoira, lähti tulemaan metsän poikki meitä kohti. Päätin puolustaa laumaani. Huusin ja mesoin minkä osasin. Omat koirani ymmärsivät heti, että nyt on lauman johtaja tosissaan ja tappelemaan ei ryhdytä. Molemmat koirani siirtyivät taakseni.

Kaukkari ei kuitenkaan aikonut väistää, vaan tuli suoraan rottikseni päälle. Isona koirana se tuli nimenomaan lumessa seisovan koiran päälle ja yritti purra sitä päähän. Onneksi hyökkääjällä oli panta kaulassa, josta tempaisin kiinni ja heitin koiran pois omani päältä. Muistan kuinka koiran pää meni aivan omien kasvojeni edestä. Onneksi se ei puraissut. Kun sain vieraan koiran irti omistani, kokosin kaikki luonnetestituomarin kykyni uhatakseni vierasta koiraa niin, että saisin sen poistumaan. Koira peruutti noin kolmen metrin päähän. Oma pieni terrierini asettui minun ja tunkeilijan väliin poikittain. Pieni Aaponi oli valmis uhraamaan henkensä lauman puolesta. Tiesin, etten voi tehdä yhtään virheliikettä, etten laukaisisi omien koirieni puolustushalua.

Mitä teki koiran omistaja? Ei mitään. Oli kyllä pysäyttänyt autonsa, mutta ei edes kutsunut koiraansa. Lopulta koira luovutti ja kääntyi pois, meni autolle ja sitten auto poistui vauhdilla niin että takavalot vain vilkkuivat horisontissa.

Menimme omalle autolle täyden hiljaisuuden vallitessa. Olimme kaikki tosi järkyttyneitä. Ensimmäisenä reagoi Eko, joka alkoi autolla selittää minulle mielipidettään tapahtuneesta. Eko örisi ja meni kohti tietä, palasi luokseni ja taas selitti minulle, miten hän kyllä sanoisi sille ison sanan, jos se nyt tulisi takaisin... Pieni Aapo ei tunteitaan tuossa tilanteessa näyttänyt. Vasta seuraavana aamuna, kun menimme metsään ja pysähdyin polulle odottelemaan sitä, näin, että illan tapahtumat olivat sittenkin sattuneet sen sieluun.. Huonon näkökykynsä vuoksi vanhus ei voinut tietää, että minä olin se tumma hahmo polulla. Aapo pysähtyi ja kääntyi polulle poikittain aivan kuin olisi omissa ajatuksissaan tuulta haistelemassa – siis puhui koiraa: ”minä en ainakaan uhkaa ketään, kuka lienetkin”. Kylläpä pientä koiraa helpotti, kun kutsuin sitä tulemaan mukaan. Niin syvälle ikävä kokemus oli sattunut, että tuli takauma samankaltaisessa tilanteessa.

Tapahtuman jälkeen sain kokea koirieni taholta suurta kunnioitusta pitkän aikaa. Siis lauman johtajan kannattaa huolehtia omistaan – sehän onkin laumanjohtajan tärkein tehtävä.

PS. Todennäköisesti hyökännyt koira oli toinen niistä kaukkareista, jotka tuomittiin seuraavana syksynä kuolemaan pystykorvan tappamisesta samalla metsäalueella.

... ja tämä tarina on tosi.